

יומא עה

המאכלאן מן במדבר למאן צנתק	
אינו דומה מי שרואה ואוכל למי שאינו רואה ואוכל מאמרים קשורים לנושא: אמר רב יוסף: מכאן רמז לסומין שאוכלין ואין שבעין אמר אביי: הלכך, מאן דאית ליה סעודתא - לא ליכלה אלא ביממא	אינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו

טוב מראה צינים מהלך נפש	
רבי זירא: אינו דומה מי שרואה ואוכל למי שאינו רואה ואוכל ריש לקיש: טוב מראה עינים באשה יותר מגופו של מעשה	

כי יתן בכוס צינו יתהלך במישרים	
כל הנותן עינו בכוסו - כל העולם כולו דומה כמישור	כל הנותן עינו בכוסו - עריות כולן דמות עליו

דאצה בלבי איש ישחנה	
ישחנה מדעתו - יסיח דעתו ממנה	ישחנה לאחרים

ונחש עפר למחול	
אפילו אוכל כל מעדני עולם אין דעתו מיושבת עפר	אפילו אוכל כל מעדני עולם טועם בהם טעם עליו עד שיאכל עפר

תניא, אמר רבי יוסי:

מדת בשר ודם	אבל הקדוש ברוך הוא אינו כן
מקניט את חבריו - יורד עמו לחייו	קלל את הנחש - עולה לגג מזונותיו עמו, יורד למטה - מזונותיו עמו. קלל את כנען - אוכל מה שרכבו אוכל, ושותה מה שרכבו שותה. קלל את האשה - הכל רציץ אחריה, קלל את האדמה - הכל ניזונין הימנה.

לכנו את הדעה אשר נאכל במצרים חנוט	
דגים	דכתיב נאכל
ולמאן דאמר עריות - הא כתיב נאכל! - לישנא מעליא נקט, דכתיב אכלה ואחתי פיה ואמרה לא פצתי און.	ולמאן דאמר דגים, מאי חנוט ? דהווי מיייתין להו מהפקירא. דאמר מר: כשהיו ישראל שואבין מים הקדוש ברוך הוא מזמין להם בתוך המים דגים קטנים בכדיהן
בשלמא למאן דאמר דגים, אבל עריות לא פריצי בהו - היינו דכתב (שיר השירים ד) דן נצול אחתי כלה דן נצול מצין חתוט	אלא למאן דאמר עריות - מאי מצין חתוט ? - מהנד דאסירין (במצוות בני נוח) לא פריצי בהו
אלא למאן דאמר דגים - מאי כוכה משפחותיו ? הא והא הואי	בשלמא למאן דאמר עריות היינו דכתיב (במדבר יא) ויאמץ משה את הצט ככה משפחותיו - על עסקי משפחותיו שנאסרו להם לשכב אצלם

את הקשאים ואת האפסחים	
טעם כל המינין טעמו טעמן וממשן, והללו - טעמן ולא ממשן.	טעם חמשת המינין הללו לא טעמו בו

והוא כְּרָצָה עַד לָפָן		
תניא אידך: ד - שמגיד להם לישראל אי בן תשעה לראשון ואי בן שבעה לאחרון. לכן - שמלבין עונותיהן של ישראל. ועוד ברייתא של ר' יוסי בכיוון הזה	אחרים אומרים: ד - שדומה להגדה שמושכת לבו של אדם כמים	אמר רבי אסי: עגול כגידא, ולבן כמרגלית <u>חיזוק</u> : תנו רבנן ד - שדומה לזרע פשתן בגבעולין

166 העט ולקטו	וי3א העט ולקטו	אברדת הטל על המחנה לילה [ירד המן אליו]
רשעים שטו ולקטו	בינונים - יצאו ולקטו	צדיקים ירד על פתח בתיהם

חמט	צלות	וטחן
צדיקים	בינונים	רשעים

או דכו המזכה	ופעל הפכרו	והט הביאו אליו צוד נדבה בבקר בבקר	והיה טעמו כטעם העשן
מלמד שירד להם לישראל עם המן ציקי קדירה	מלמד שירד להם לישראל עם המן ציקי קדירה	מאי בבקר בבקר? - אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: מדבר שירד להם בבקר בבקר, מלמד שירדו להם לישראל אבנים טובות ומרגליות עם המן <u>חיזוק</u> : והנשאת הביאו את אפני השבת תנא: נשיאים ממש, וכן הוא אומר נשיאים ורוח ועל איין	איכא דאמרי: לשד ממש, מה שד זה מתהפך לכמה גוונים - אף המן מתהפך לכמה טעמים
מלמד שירד להם לישראל עם המן תכשיטי נשים, דבר שנידוך במדוכה.		אמר רבי אבהו: מה שד זה תינוק טועם בה כמה טעמים - אף המן כל זמן שישראל אוכלין אותו - מוצאין בו כמה טעמים	

ו'אמר משה בתת ה' לכת הצרע הפר לאכל ולחט בבקר לפע	
תנא משמיה דרבי יהושע בן קרחה: בשר ששאלו שלא כהוגן - ניתן להם שלא כהוגן, מכאן למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא בלילה. קושי: והאמר אביי: האי מאן דאית ליה סעודתא - לא לאכליה אלא ביממא! תירוץ: כעין יממא קא אמרינן.	אמר רב אחא בר יעקב: בתחלה היו ישראל דומין כתרנגולים שמנקרין באשפה, עד שבא משה וקבע להם זמן סעודה.

הפסר צודנו בין שניהם	צד חדש ימי
בינונים - לאלתר מתו	רשעים - מצטערין והולכין עד חדש ימים

